

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. J.**
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2017, č. j. JMK 2370/2017, sp. zn. S-JMK 163685/2016/ODOS/Ib,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2017, č. j. JMK 2370/2017, sp. zn. S-JMK 163685/2016/ODOS/Ib, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **11 228 Kč**, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2017, č. j. JMK 2370/2017, sp. zn. S-JMK 163685/2016/ODOS/Ib (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Kuřim ze dne 25. 8. 2016, č. j. MK/14559/16/KÚ, sp. zn. S-MK/8048/16/KÚ/178 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 a ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterých se měl dopustit tím, že dne 22. 4. 2016 v 22:50 hod. řídil motorové vozidlo tov. zn., RZ:, na pozemní komunikaci – silnici č. II/385, ul. Tyršova, v blízkosti ZŠ, ve směru jízdy Tišnov – Česká, ve městě Kuřim, a při předjíždění jiného motorového vozidla předjížděl toto vozidlo tak, že s motorovým vozidlem přejel do protisměrného jízdního pruhu v místech, kde je přechod pro chodce, který je ve středu pozemní komunikace rozdělen ostrůvkem. Aby obviněný dokončil předjíždění, tak s motorovým vozidlem objel středový ostrůvek, přičemž nerespektoval svislou dopravní značku C 4a „Příkazany směr objíždění vpravo“, vodorovnou dopravní značku V 1a „Podélná čára souvislá“ a vodorovnou dopravní značku V13 „Šikmé rovnoběžné čáry“. Za spáchání uvedených přestupků byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

3. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný předně zrekapituloval skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení, přičemž dospěl k závěru, že je podané odvolání nepřipustné. V tomto kontextu nejprve uvedl, že bylo podáno včas, a to s odkazem na skutečnost, že se o vydání prvostupňového rozhodnutí zmocněnec žalobce dozvěděl až dne 1. 11. 2016, pročež tak byla zachována lhůta pro podání odvolání podle ust. § 84 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Na druhou stranu žalovaný připomněl, že zmocněnec elektronickým podáním dne 26. 10. 2016 výslovně zrušil své zmocnění v dané právní věci, což bylo na žádost prvostupňovým správním orgánem potvrzeno. V kontextu občanskoprávní úpravy pak žalovaný doplnil, že k vypovězení plné moci dochází v momentu, kdy je tato skutečnost správnímu orgánu oznámena. Na základě toho pak žalovaný uzavřel, že bylo odvolání podáno osobou, která k tomu již nebyla účastníkem řízení zmocněna. K formulaci uvedené v odvolání, že se akceptace zmocnění ruší, žalovaný nepřihlédl, neboť odvolání vypovězení plné moci je nepřipustné.

III. Žaloba

4. V žalobě žalobce předně namítal, že závěr žalovaného o tom, že bylo odvolání podáno neoprávněnou osobou, byl předčasný. V tomto kontextu žalobce poukázal na skutečnost, že pan V. sice původně zrušil své zmocnění v dané právní věci, což však nijak nevylučuje, že mu mohlo být ze strany žalobce znovu uděleno, popř. že byla mezi žalobcem a panem V. možnost přerušení a opětovné akceptace plné moci sjednána. Z toho důvodu měly správní orgány podle žalobce vyzvat pana V. jakožto

podatele odvolání k tomu, aby své zmocnění doložil, jak předpokládá ust. § 37 odst. 3 správního řádu. Ze související judikatury navíc vyplývá, že mělo být v daném případě postupováno na základě principu „ve prospěch zastoupení“, jak vyplývá z ust. § 34 odst. 3 správního řádu. Kromě toho žalobce doplnil, že pan V. v odvolání neodvolával dříve učiněné zrušení zmocnění, ale pouze jej znovu zrušil.

5. Dále žalobce namítal, že napadené rozhodnutí vykazuje vady, pakliže v něm bylo odkazováno na již neplatný právní předpis ve smyslu zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění do 31. 12. 2013. Kromě toho je nesrozumitelné, neboť neobsahuje ve výroku důvod zamítnutí a podatele označuje jako zmocněnce, přestože současně uvádí, že není oprávněn podat jménem žalobce odvolání. Jedná se navíc o podání, které bylo z podstaty věci učiněno samotným žalobcem, byť v zastoupení, nikoliv panem V., jak je nesprávně uvedeno v záhlaví napadeného rozhodnutí. Z těchto důvodů žalobce krajskému soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost nahradit náklady řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

6. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Podle jeho názoru není v řízení sporu o tom, že žalobce své zmocnění elektronickým podáním adresovaným prvostupňovému správnímu orgánu zrušil. Pokud se jedná o namítaný odkaz na již neplatný právní předpis, žalovaný k tomu uvedl, že se jednalo pouze o citaci z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2009, č. j. 1 As 32/2009-58. Za důvodnou poté nepovažoval ani námitku ohledně toho, že měl podatele odvolání vyzvat k doložení zmocnění, které předtím výslovně zrušil, neboť tak již v průběhu přestupkového řízení jednou učinil. Musel si tedy být vědom toho, že není nadále k zastupování žalobce v přestupkovém řízení zmocněn. V tomto kontextu žalovaný odmítl odkazy žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu, neboť se v nyní projednávaném případě nejednalo o podání odporu či prvního podání ve věci. Stejně tak nelze podle žalobce aplikovat ust. § 34 odst. 3 správního řádu, neboť se aplikuje za situace, kdy není vymezen nebo není zřejmý rozsah plné moci. Napadené rozhodnutí pak žalovaný považovat za srozumitelné, neboť bylo zamítnutí odvolání dostatečně zdůvodněno. Proto krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

7. Ve správním spisu se nachází ručně a strojově sepsané oznámení přestupku a úřední záznam ze dne 23. 4. 2016. Z jejich obsahu vyplývá, že se žalobce dopustil přestupku tím, že rozhodného dne ve večerních hodinách předjížděl v protisměru jiné vozidlo v rozporu s dopravním značením, a to objetím ostrůvku, který jízdní pruhy odděluje.
8. Na základě těchto skutečností bylo zahájeno přestupkové řízení a žalobce byl předvolán k ústnímu jednání na den 20. 7. 2016, ke kterému se však nedostavil. Kromě svědeckých výpovědí pak prvostupňový správní orgán provedl důkaz listinami založenými ve spisu.
9. V této souvislosti bylo prvostupňovému správnímu orgánu doručeno dne 25. 7. 2016 vyjádření k podkladům, které žalobce zaslal spolu s kopií plné moci prostřednictvím pana M. V. (dále také „zmocněnec“). Předně v něm bylo uvedeno, že žalobce se

spácháním přestupku nesouhlasí, neboť jeho jednání naplňovalo znaky krajní nouze, neboť předjížděním vozidla odvracel hrozící dopravní nehodu. Dne 26. 7. 2016 se poté zmocněnec dostavil k prvostupňovému správnímu orgánu za účelem nahlížení do spisu. V tomto kontextu bylo poté příslušným správním orgánem vydáno usnesení ze dne 2. 8. 2016, kterým byla žalobci stanovena lhůta pět dnů k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Dané usnesení bylo doručováno jak zmocněnci (poštou a na emailovou adresu), tak žalobci. V této souvislosti zaslal zmocněnec prvostupňovému správnímu orgánu další vyjádření dne 15. 8. 2016, ve kterém zopakoval předchozí argumentaci a navrhl provést důkaz svědeckou výpovědí řidiče předjížděného vozidla.

10. Následně bylo dne 25. 8. 2016 vydáno **prvostupňové rozhodnutí**, které bylo zasláno nejen zmocněnci (poštou a na emailovou adresu), ale také žalobci. Den poté obdržel prvostupňový správní orgán emailovou zprávu od zmocněnce žalobce, ve které uvedl, že ruší své zmocnění ve všech řízeních. Tuto skutečnost prvostupňový správní orgán zmocněnci následně emailem potvrdil.
11. Dne 3. 11. 2016 bylo poté prvostupňovému správnímu orgánu doručeno odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, které zaslal pan V., aniž by doložil, že byl za tímto účelem žalobcem opětovně zmocněn. V daném podání uvedl, že mu nebylo prvostupňové rozhodnutí jako zmocněnci doručeno, protože se o jeho vydání dozvěděl až dne 1. 11. 2016 od žalobce. Současně doplnil, že ve věci ruší akceptaci zmocnění. Podané odvolání bylo dále postoupeno k rozhodnutí žalovanému, přičemž prvostupňový správní orgán v předkládací zprávě navrhl, aby bylo jako opožděné zamítnuto, neboť nabylo prvostupňové rozhodnutí na základě fikce doručení zmocněnci právní moci dne 5. 10. 2016.
12. Prvostupňovému správnímu orgánu bylo poté dne 28. 11. 2016 doručeno podání žalobce, ve kterém uvedl, že byl ze strany příslušného správního orgánu vyzván k odevzdání řidičského průkazu, přestože bylo ve věci podáno jeho zmocněncem odvolání, které má odkladný účinek. V této souvislosti prvostupňový správní orgán žalobce písemně vyrozuměl, že byla jeho žádost postoupena žalovanému, a to z důvodu probíhajícího odvolacího řízení.

VI. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
14. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
15. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
16. Žaloba je **důvodná**.
17. Předně krajský soud uvádí, že s ohledem na rozhodovací důvod napadeného rozhodnutí nesměřují žalobní námitky proti skutkovému stavu věci. Naopak žalobce

v žalobě namítal, že žalovaný postupoval nesprávně, pokud odvolání podané prostřednictvím pana V. považoval automaticky za nepřipustné pouze z důvodu nedoložení dříve zrušeného zmocnění, aniž by podatele k doložení plné moci dále vyzýval. Kromě toho poukázal žalobce na skutečnost, že je napadené rozhodnutí nesrozumitelné a nezákonné, pokud odkazuje na již neplatný právní předpis, popírá oprávnění zmocněnce podávat opravný prostředek jménem zmocnitele a jako odvolatele nesprávně označuje nikoliv žalobce, ale osobu, jejímž prostřednictvím bylo podání učiněno.

18. Pokud se jedná o namítané vady napadeného rozhodnutí, krajský soud musí dát v tomto ohledu žalobci za pravdu, že dané rozhodnutí vykazuje formální nedostatky. Přestože bylo odvolání podáno panem V., který k tomu nebyl podle názoru žalovaného nadále zmocněn, je nepochybné, že tak činil jménem žalobce, který byl prvostupňovým rozhodnutím uznán vinným ze spáchání přestupku. O tom svědčí rovněž skutečnost, že až do vydání prvostupňového rozhodnutí pan V. v řízení vystupoval na základě plné moci jako zmocněnec žalobce, přičemž bylo jeho prostřednictvím například opakovaně podáno vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí. Prvostupňový orgán se zmocněncem jednal také při nahlížení do spisu. Je tedy nepochybné, že také odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí činil pan V. toliko jménem žalobce.
19. Krajský soud sice nepochybuje o tom, že žalovaný si byl této skutečnosti vědom, ale měl podle jeho názoru v záhlaví napadeného rozhodnutí jednoznačně specifikovat, že bylo sice odvolání podáno panem V., ale ten tak činil ve prospěch žalobce, ačkoliv nedoložil, že je k tomu nadále zmocněn. V opačném případě totiž není ze záhlaví a výroku napadeného rozhodnutí zcela zřejmé, o právech a povinnostech které osoby bylo rozhodováno, přestože lze tyto okolnosti částečně dovodit z odůvodnění a výslovného odkazu na prvostupňové rozhodnutí.
20. Naopak nepovažuje krajský soud za problematické, pokud není ve výroku uvedeno, z jakých konkrétních důvodů bylo odvolání zamítnuto, neboť tato skutečnost jednoznačně vyplývá z odkazu na ust. § 92 odst. 1 správního řádu a z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Kromě toho se krajský soud dále zabýval námitkou žalobce ohledně citace neplatného právního předpisu a označení pana V. jako zmocněnce v odůvodnění napadeného rozhodnutí, přestože byl žalovaným považován za osobu, která nebyla k podání odvolání zmocněna. Podle názoru zdejšího soudu se jedná o nedostatky, které jsou spíše formulačního či citačního charakteru, aniž by v kontextu celé argumentace žalovaného měly za následek nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí, resp. důvodu, proč bylo odvolání pana V. posouzeno jako nepřipustné (k pojmu nepřezkoumatelnosti a nesrozumitelnosti rozhodnutí srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
21. Naopak považoval krajský soud za důvodnou námitku žalobce, že byl postup žalovaného nesprávný, pokud bez dalšího vyhodnotil podané odvolání jako nepřipustné, aniž by se pokusil pochybnosti o existenci zmocnění odstranit. Předně je třeba připomenout, že se obě strany shodují na tom, že původně udělené zmocnění (na základě plné moci ze dne 14. 6. 2016) bylo ze strany pana V. prostřednictvím elektronického podání ze dne 26. 10. 2016 zrušeno. Žalovaný pak v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí argumentoval tím, že na základě této skutečnosti nebylo

žádného důvodu k tomu, aby byl pan V. v reakci na podané odvolání vyzván k doložení plné moci, neboť si musel být vědom toho, že již není v právní věci žalobce zmocněncem, popř. že musí existenci nového zmocnění správnímu orgánu řádně doložit.

22. S tímto závěrem se krajský soud neztotožňuje. Právní úprava obsažená v ust. § 33 správního řádu totiž nevylučuje, aby byla konkrétní osoba účastníkem řízení k zastupování opakovaně zmocněna. V takovém případě je nutné přisvědčit argumentaci žalobce, že pan V. mohl být v projednávané věci za účelem podání odvolání znovu zmocněn, ale opomněl tuto skutečnost doložit zákonem předvídaným způsobem. Tomu nasvědčuje nejen podané odvolání, ale také skutečnost, že pan V. byl jako zmocněnec v přestupkovém řízení aktivní až do okamžiku vydání prvostupňového rozhodnutí. Je tedy podle názoru krajského soudu pravděpodobné, že právě z toho důvodu žalobce sám nepodal odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, které mu bylo na rozdíl od pana V. prokazatelně doručeno. Ostatně ani žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí na rozdíl od prvostupňového správního orgánu včasnost odvolání s odkazem na ust. § 87 odst. 2 správního řádu nerozporoval.
23. Přesvědčení žalobce o trvání zmocnění ve vztahu k podání odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ostatně přímo vyplývá z obsahu žádosti, která byla prvostupňovému správnímu orgánu dne 28. 11. 2016 doručena, a ve které žalobce výslovně uvádí, že bylo zmocněncem podáno odvolání, které by mělo mít ze zákona odkladný účinek. Na základě toho je podle názoru krajského soudu logické, že žalobce buďto pana V. k zastupování v řízení znovu zmocnil, nebo si nebyl vědom toho, že bylo původně udělení zmocnění jednostranně zrušeno. V takovém případě bylo podle názoru krajského soudu na místě, aby žalovaný, který měl mít o existenci zmocnění důvodné pochybnosti, vyzval pana V. či žalobce k tomu, aby byla existence zmocnění zákonem předvídaným způsobem doložena. Je totiž nutné připomenout, že odvolání je jakožto řádný opravný prostředek jednou ze základních možností procesní obrany obviněného z přestupku. Proto je třeba v tomto ohledu postupovat zvláště zdrženlivým způsobem, a to zejména za předpokladu, pokud je s ohledem na konkrétní okolnosti případu a tvrzení žalobce pravděpodobné, že bylo odvolání podáno osobou, která k tomu byla zmocněna. K tomu krajský soud dodává, že právní úprava správního řízení vychází nepochybně z koncepce „ve prospěch zastoupení“, o čemž svědčí zejména ust. § 33 odst. 3 a 4 správního řádu. Ve vztahu k nyní projednávané věci je pak nutné zohlednit rovněž ust. § 37 odst. 3 správního řádu, které stanovuje, že: *„Nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.“*
24. Krajský soud je toho názoru, že každé podání je třeba posuzovat podle jeho skutečného obsahu, a to při zohlednění konkrétních okolností případu. V projednávané věci pak není pochyb o tom, že podání učiněné písemně panem V. dne 3. 11. 2016 bylo odvoláním proti prvostupňovému rozhodnutí, což vyplývá nejen z jeho obsahu, ale také označení, vymezení zmocněnce a zmocnitele, uvedení spisové značky a čísla jedacího prvostupňového rozhodnutí. Pokud tedy žalobce své zmocnění ve věci nedoložil, měl žalovaný tuto skutečnost vyhodnotit jako vadu podání a vyzvat podatele k jejímu odstranění. V tomto ohledu je vhodné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 As 266/2014-32, ve kterém je nedoložení

existence zmocnění za vadu podání výslovně označeno: „Podle § 37 odst. 2 *správního řádu* z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje; fyzická osoba uvede v podání jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jinou adresu pro doručování podle § 19 odst. 3 *správního řádu*. Podání musí obsahovat označení *správního orgánu*, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí. Dle § 37 odst. 3 *správního řádu* „[n]emá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže *správní orgán* podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu“. *Správní řád v citovaných dvou ustanoveních upravuje obsahové náležitosti podání (nikoliv formu podání) a stanoví postup pro případ nedostatků náležitostí podání nebo tzv. jiných vad podání (těmi jsou např. vnitřní rozpory podání, nebo neprokázání zastoupení v případě, kdy podání činí osoba označená v něm za zástupce účastníka).*“

25. Krajský soud k tomu podotýká, že judikatura Nejvyššího správního soudu se v minulosti zabývala zejména případy, kdy byly dány pochybnosti o existenci zmocnění z důvodu doložení plné moci v prosté kopii či bez podpisu zmocnitele. Za této situace pak Nejvyšší správní soud dovodil, že je zásadně povinností správního orgánu vyzvat k odstranění vad podání či doložení zmocnění primárně zmocněnce a teprve je-li pasivní, samotného zmocnitele neboli obviněného z přestupku (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 As 156/2015-29, ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014-26, a ze dne 12. 1. 2017, č. j. 9 As 276/2016-27). Přestože se v projednávané věci jedná o situaci, kdy nebyla plná moc opětovně doložena, přičemž bylo před podáním odvolání zmocnění jednostranně zrušeno, je podle názoru krajského soudu nepochybné, že zmocněnec i žalobce existenci opětovného zmocnění v rámci podaného odvolání a žádosti ze dne 28. 11. 2016 výslovně deklarovali. Bylo tedy na místě, aby žalovaný v první řadě vyzval zmocnitele, aby plnou moc k zastupování žalobce v odvolacím řízení doložil. Žalovaný ovšem ani na žádost žalobce o sdělení informace o podaném odvolání a jeho odkladném účinku nijak nereagoval, tzn. ani sám ani v součinnosti s prvostupňovým orgánem tyto vady odvolání neodstranil a naopak bez dalšího přistoupil k vydání napadeného rozhodnutí.
26. Krajský soud nezpochybňuje, že mohou nastat případy, kdy je zmocněnec správnímu orgánu znám z jeho úřední činnosti tím, že v řízeních před ním opakovaně používá nejrůznější obstrukční praktiky za účelem dosažení prekluze neboli zániku odpovědnosti za přestupek (např. opakované rušení a udělování zmocnění, zasílání podání trpících vadami apod.). Paradoxně však má tato skutečnost často za následek nikoliv pasivitu, ale naopak zvýšenou obezřetnost správního orgánu, aby nemohla být zákonnost jeho rozhodnutí či procesního postupu zpochybněna (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2018, č. j. 1 As 127/2017-38). Na druhou stranu si krajský soud dovede představit rovněž opodstatněnost opomenutí výzvy k odstranění vad podání za situace, kdy se ze strany obviněného či jeho zmocněnce jedná nikoliv o výkon práva, ale jeho zneužití. V nyní projednávané věci však byl zmocněnec v řízení aktivní a pouze jednou přistoupil ke zrušení svého zmocnění, a to po vydání prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný ostatně nejen v napadeném rozhodnutí, ale ani ve vyjádření k žalobě žádným obstrukčním jednáním žalobce či jeho zmocněnce neargumentoval.

VII. Závěr a náklady řízení

27. Po důkladném přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, tedy shledal krajský soud žalobní námitku nesprávného procesního postupu žalovaného jako důvodnou a nezbylo mu, než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V této souvislosti krajský soud žalovanému ukládá, aby v dalším řízení v souladu s ust. § 37 odst. 3 správního řádu odstranil pochybnosti ohledně toho, zda bylo odvolání podáno k tomu zmocněnou osobu. Pakliže dospěje žalovaný k závěru, že pan V. byl k tomuto úkonu jako zmocnitel oprávněn, je na místě, aby se opětovně zabýval otázkou včasnosti odvolání, popř. přistoupil k věcnému přezkumu a vydání rozhodnutí splňujícího všechny zákonem stanovené náležitosti.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000,- Kč a právnímu zástupci žalobce vznikly náklady za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava věci a sepsání žaloby) po 3 100,- Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 2x režijní paušál po 300,- Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil krajský soud částku odměny za právní zastoupení o tuto daň (21 %). Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. října 2018

Ph.D., v.r.

JUDr. Lukáš Hlouch,

samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.